

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 27CoCsp/30/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3119206883
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 07. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubica Bajzová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2021:3119206883.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ľubice Bajzovej a členiek senátu JUDr. Aleny Záhumenskej a Mgr. Marty Trnavskej v právnej veci žalobcu: F., proti žalovanému: P., o zaplatenie 397,22 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Trenčín zo dňa 13. augusta 2020, č.k. 15Csp/90/2019-71 v znení opravného uznesenia zo dňa 11. januára 2021, č.k. 15Csp/90/2019-88, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti - o zaplatenie úroku z omeškania **potvrdzuje.**

Rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti - o lehote plnenia **mení tak**, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 397,22 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 150,53 eur od 27.02.2019 do zaplatenia, zo sumy 236,69 eur od 01.03.2019 do zaplatenia a zo sumy 10,- eur od 30.03.2019 do zaplatenia, a to v mesačných splátkach po 20,- eur splatných vždy do 30. dňa v mesiaci, počnúc mesiacom nasledujúcim po právoplatnosti tohto rozsudku s tým, že omeškanie s plnením jednej splátky má za následok splatnosť celého plnenia.

Žalobcovi voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania **nepriznáva.**

odôvodnenie:

1. Napadnutým, v záhlaví identifikovaným rozsudkom, súd prvej inštancie rozhodol tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 397,22 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 150,53 eur od 27.02.2019 do zaplatenia, zo sumy 236,69 eur od 01.03.2019 do zaplatenia a zo sumy 10,- eur od 30.03.2019 do zaplatenia, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Žalobca má proti žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%. Následne opravným uznesením vydaným dňa 11.01.2021 súd prvej inštancie opravil dátum vydania rozsudku, keďže v jeho písomnom vyhotovení sa vyskytla zrejma nesprávnosť, pokiaľ ide o tento údaj tak, že tento správne znie 13.08.2020.

2. V odôvodnení svojho rozsudku súd prvej inštancie uviedol, že žalobca sa žalobou podanou na súde dňa 16.08.2019 domáhal, aby súd žalovaného zaviazal na zaplatenie sumy 397,22 eur s príslušenstvom a na náhradu trov konania. Žalobu odôvodnil tým, že žalobca so žalovaným ako odberateľom uzatvorili dňa 24.11.2018 zmluvu o dodávke plynu pre odberateľov kategórie domácnosť, predmetom ktorej bola povinnosť žalobcu dodávať žalovanému plyn za podmienok stanovených v zmluve a obchodných podmienkach a povinnosť žalovaného zaplatiť žalobcovi dohodnutú cenu za dodaný plyn stanovenú v cenníku platnom v čase uskutočnenia dodávky. Žalobca vystavil žalovanému na cenu plynu faktúru č. XXXXXXXXXXXX na sumu 66,- eur splatnú 26.02.2019, č. XXXXXXXXXXXX na sumu 84,53 eur splatnú 26.02.2019, č. XXXXXXXXXXXX na sumu 236,69 eur splatnú 28.02.2019, č. XXXXXXXXXXXX na sumu 10 eur splatnú 29.03.2019. Žalovaný nevykonal žiadnu úhradu. Z dlžných faktúr si žalobca uplatnil aj úroky z omeškania. Súd žalobe vyhovel vydaním platobného rozkazu č.k. 15Csp/90/2019-42 zo dňa 17.09.2019, ktorý sa nepodarilo žalovanému doručiť do vlastných rúk,

preto ho súd uznesením zo dňa 21.01.2020 zrušil v celom rozsahu. Následne sa podarilo doručiť žalovanému žalobu do vlastných rúk dňa 19.06.2020. Žalovaný sa k žalobe nevyjadril. Súd prejednal vec bez nariadenia pojednávania a vyhlásil verejne rozsudok dňa 13.08.2020, pričom miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku súd zverejnil na úradnej tabuli súdu a na webovej stránke súdu dňa 27.07.2020.

3. Za aplikácie ust. § 47 ods. 8 zák. č. 251/2012 Z.z. o energetike, ust. § 18 ods. 1 a 2, ust. § 23 ods. 5 nariadenia vlády č. 409/2007 Z.z., § 517 ods. 1 veta prvá, ods. 2 Obč. zákonníka, § 3 ods. 1 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z. účinného od 01.02.2013 na zistený skutkový stav dospel k záveru o dôvodnosti podanej žaloby. Z vykonaného dokazovania mal súd za preukázané, že medzi žalobcom a žalovaným vznikol na základe zmluvy o združenej dodávke plynu zo dňa 24.11.2018 záväzkový právny vzťah, na základe ktorého žalobca dodával žalovanému zemný plyn do určeného odberného miesta. Súd nemal preukázané, že by žalovaný svoju povinnosť vyplývajúcu zo zmluvy plnil a že by zaplatil žalobcovi cenu za odber zemného plynu spolu vo výške 387,22 eur, cena za plyn bola žalovanému vyúčtovaná faktúrou č. XXXXXXXXXXXX za fakturačné obdobie od 24.11.2018 do 07.01.2019 vo výške 236,69 eur so splatnosťou dňa 28.02.2019 a faktúrou č. XXXXXXXXXXXX za fakturačné obdobie od 08.01.2019 do 04.02.2019 vo výške 150,53 eur so splatnosťou dňa 26.02.2019. Vzhľadom na obsah záväzkovo právneho vzťahu medzi stranami, žalobca bol povinný vykonať dodávky plynu, pričom z predmetných vyúčtovacích faktúr vyplýva, že v danom období na odbernom mieste žalovaného dochádzalo k odberu plynu. Žalovaný bol naproti tomu povinný zaplatiť za dodávku plynu dohodnutú cenu, ktorú povinnosť si však nesplnil. Žalovaný ako odberateľ zemného plynu žalobcovi doposiaľ neuhradil dohodnutú kúpnu cenu. Súd sa nezaoberal dôvodnosťou výšky žalobcom vypočítaných súm, nakoľko táto výška nebola zo strany žalovaného namietaná a súd nemal dôvod pochybovať o správnosti výpočtu obsiahnutého v oboch faktúrach, či o správnosti odpočtu spotrebovaného plynu. Z uvedených dôvodov súd žalobe v časti o zaplatenie 387,22 eur ako skutkovo a právne dôvodnej vyhovel. Ďalej si žalobca uplatnil náhradu nákladov za zaslanú upomienku v sume 10,- eur. Ide o upomienku zo dňa 15.03.2019, ktorým bol žalovaný vyzvaný na úhradu dlhu v sume 397,22 eur v lehote do 14 dní od vystavenia upomienky s upozornením na následné vymáhanie dlžnej sumy. Súd konštatuje, že tieto náklady boli uplatnené takisto dôvodne, nakoľko povinnosť žalovaného uhradiť náklady v sume 10,- eur za upomienku vyplýva tiež priamo z cenníka. Zaslanie jednej výzvy, ktorou žalobca žalovaného žiadal o úhradu dlhu vyplývajúceho zo žalovaných faktúr, s úhradou ktorého bol žalovaný už dlhšiu dobu v omeškaní, súd považuje za opodstatnené. Žalobca si zároveň uplatnil úrok z omeškania, pričom vychádzal z dátumu splatnosti jednotlivých faktúr. Žalovaný sa nezaplacením uvedených troch faktúr v lehote splatnosti dostal do omeškania, a to dňom nasledujúcim po ich splatnosti. Preto od tohto dňa sú priznané aj úroky z omeškania. Faktúra na sumu 236,69 eur bola splatná dňa 28.02.2019, žalovaný je v omeškaní tak od 01.03.2019, faktúra na sumu 150,53 eur bola splatná dňa 26.02.2019, a teda žalovaný je omeškaní od 27.02.2019 a faktúra na sumu 10 eur bola splatná dňa 29.03.2019 a žalovaný je v omeškaní od 30.03.2019. Výška úrokov je určená podľa vládneho nariadenia 87/1995 Z.z., keďže záväzkový vzťah vznikol po 31.01.2013, k základnej úrokovej sadzbe ECB platnej k prvému dňu omeškania sa pripočíta 5%. Žalobca si úroky z omeškania uplatnil v správnej sadzbe týmto spôsobom, a preto súd aj v tejto časti žalobe vyhovel. Podľa § 255 ods. 1 CSP, Súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Žalobca bol v konaní plne úspešný, keďže súd jeho žalobe vyhovel, a preto má voči žalovanému ako neúspešnej sporovej strane nárok na náhradu trov v konaní v rozsahu 100%. O výške náhrady trov konania bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku v zmysle § 262 ods. 2 CSP.

4. Rozsudok súdu prvej inštancie v zákonom stanovenej lehote odvolaním napadol žalovaný, posúdiac obsah odvolania, smerujúc toto proti časti rozhodnutia, ktorou bol zaviazaný na zaplatenie úroku z omeškania z prisúdenej dlžnej čiastky a tiež smerujúc odvolanie voči lehote plnenia, navrhujúc odvolaciemu súdu zmenu rozhodnutia v týchto častiach tak, že nárok na zaplatenie úroku z omeškania bude zamietnutý a vzhľadom na skutočnosť, že aktuálne je bez príjmu, keďže sa nachádza v ÚVTOS žiadal o povolenie plniť prisúdený dlh v splátkach. Dôvodil, že o tom, že niekomu dlží nedoplatok za plyn nemal vedomosť, nikto ho nekontaktoval, inak by to bol uhradil. Dozvedel sa o tom až vo výkone trestu odňatia slobody, z ktorého dôvodu na to ani predtým nereagoval. So sumou, ktorú dlží, uviedol, že súhlasí, nesúhlasí len z dôvodov uvedených, so zaplacením úroku z omeškania. Tiež poukázom na to, že aktuálne je v ÚVTOS, žiadal o splátkový kalendár, keďže nie je v jeho možnostiach, nakoľko je bez príjmu, dlžnú čiastku uhradiť jednorazovo. Prípadne žiadal, aby mohol čiastku zaplatiť až po vykonaní trestu.

5. Žalobca nevyužil svoje právo písomne sa vyjadriť k podanému odvolaniu.

6. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací, po zistení, že odvolanie podala v zákonnej lehote strana v spore, v neprospech ktorej bolo napadnuté rozhodnutie v odvolaní dotknutej časti vydané podľa § 359 CSP, že spĺňa popri všeobecných náležitostiach v rozsahu § 127 ods. 1 CSP aj náležitosti podľa § 363 CSP s uvedením dôvodov odvolania vo veci samej, vykonal preskúmanie zákonnosti napadnutého rozhodnutia a jemu predchádzajúceho konania.

7. Odvolací súd preskúmal vec v rozsahu podaného odvolania podľa § 379 a § 380 ods. 1, 2 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti - o zaplatenie úroku z omeškania, je potrebné ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdiť a rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti - o lehote plnenia, je potrebné za použ. § 388 CSP zmeniť, nakoľko v tejto jeho časti neboli splnené podmienky na jeho potvrdenie, ani zrušenie. Rozsudok súdu prvej inštancie v časti o priznanie zaplatenia istiny a trov konania suspenzívnym účinkom odvolania dotknutý nebol, preto zostáva bezo zmeny. Odvolací súd rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP (a contrario), keďže v danej veci nebolo potrebné zopakovať, alebo doplniť dokazovanie a nariadenie pojednávania nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem.

8. Odvolací súd za aplikácie ust. § 380 ods. 2 CSP z úradnej povinnosti predovšetkým posudzoval, či konanie pred súdom prvej inštancie nie je zaťažené vadou/vadami, ktorá/ktoré sa týka/týkajú procesných podmienok, existenciu ktorej vady nezistil a túto tiež odvolateľ netvrdil.

9. V posudzovanej veci súd prvej inštancie zaviazal žalovaného na nárokové plnenie vrátane úroku z omeškania žalobcovi s tým, že pokiaľ ide o lehotu plnenia, túto stanovil zákonnú trojdňovú.

10. Žalovaný žiada odvolaním vzhľadom na jeho aktuálnu situáciu (výkon trestu odňatia slobody a strata príjmu) o stanovenie inej lehoty na plnenie, ako zákonnej trojdňovej, žiada splátky. Namietá zaplatenie úroku z omeškania tvrdiac, že o dlhu nevedel.

11. Pokiaľ ide o súdom prvej inštancie priznaný nárok na zaplatenie úroku z omeškania odvolacia námietka žalovaného, že o dlhu nevedel, nie je spôsobilá k dopadu na vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia v tejto jeho časti a to z dôvodu, že žalovaný v priebehu konania pred súdom prvej inštancie takúto obranu neprodukoval a to napriek tomu, že mal k tomu vytvorený priestor. Vychádzajúc z obsahu spisu mu totiž žaloba spolu s výzvou na vyjadrenie sa k nej vrátane rozsiahlych poučení o jeho procesných právach a povinnostiach (vrátane poučenia o zákonnej koncentrácii konania) bola doručená prostredníctvom ÚVTOS C., kde v tom čase vykonával uložený mu trest odňatia slobody dňa 19.06.2020. Napriek tomu, že vo veci bolo rozhodnuté až dňa 13.08.2020 žalovaný sa k žalobe žiadnym spôsobom nevyjadril, ani žalobou uplatnený nárok či už do základu, dôvodov, či výšky nespochybnil a tiež neprodukoval žiadne dôkazy, či tvrdenia menovite tiež o tom, že o dlhu nevedel.

12. Keďže je zrejme ako už bolo uvedené vyššie, že skutkové tvrdenia vzťahujúce sa k prisúdenému úroku z omeškania, neboli v rámci zákonnej koncentrácie konania pred súdom prvej inštancie (do doby vyhlásenia dokazovania za skončené) žalovaným produkované, ale sú uplatňované až v rámci odvolacieho konania, ich prípustnosť ako tzv. novôt bolo potrebné vyhodnotiť z hľadiska dikcie ust. § 366 CSP vychádzajúc z ktorého znenia, spôsobilosť preskúmania napadnutého rozhodnutia vo svetle nich, je podmienené okrem toho, že sa po a) týkajú procesných podmienok, po b) vylúčenia sudcu, či nesprávneho obsadenia súdu (o ktoré prípady zjavne v posudzovanej veci nejde, nie sú ani tvrdené), tiež nezavinením ich doterajšieho nepoužitia, pričom je to odvolateľ v konaní, koho zaťažuje povinnosť preukázať, že tieto nové prostriedky procesného útoku, ktoré uvádza až v odvolacom konaní, nemohli byť v doterajšom priebehu konania (do doby vyhlásenia dokazovania súdom prvej inštancie za skončené) použité bez jeho viny. Ak tento predpoklad úspešne nespĺní, na tieto novoty nemôže odvolací súd prihliadať, pričom na diskvalifikáciu týchto novôt postačuje aj opomenutie ich skoršieho predloženia zavinením z nedbalosti, či nesprávne (nedostatočne) zvolenej argumentácie pokiaľ ide o dôvodnosť nároku, o ktorý prípad zjavne ide v prípade novôt produkovaných žalovaným v odvolacom konaní s poukazom na argumentáciu, ktorá ich sprevádza. Keďže žalovaný si nespĺnil svoju povinnosť plynúcu mu z ust. § 366 CSP, spočívajúcu v produkcii takej argumentácie, ktorá by umožňovala tieto novoty vo svetle odvolacieho prieskumu pripustiť, čo zjavne ani nemohol, keďže vzhľadom na ich obsah je zjavné, že možnosťou ich produkcie disponoval už v čase prebiehajúceho konania pred súdom prvej inštancie (po doručení mu žaloby na vyjadrenie) a bolo len vecou jeho úvahy a následnej nečinnosti, že

tak neurobil, teda neexistovala udržateľná prekážka, pre ktorú ich nemohol pred súdom prvej inštancie použiť (čo nakoniec nielenže nepreukazuje ale ani netvrdí), nebolo možné prijať iný záver ako o ich diskvalifikácii, teda ich neprípustnosti v odvolacom konaní, čím bez ďalšieho už len z tohto dôvodu sú nespôsobilé k dopadu na vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia v časti o zaplatenie úroku z omeškania, z ktorého dôvodu odvolací súd rozhodnutie v tejto jeho napadnutej časti ako vecne správne podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

13. Vo svetle spravodlivého usporiadania vzťahov medzi stranami, však odvolací súd nemohol odignorovať aktuálnu životnú situáciu na strane žalovaného, ktorý vykonáva trest odňatia slobody a tak v dôsledku prechodnej straty príjmu ako dôsledku uvedenej skutočnosti, (nerozporujúc prisúdenú istinu ani čo do základu ani čo do výšky) žiada o splátky.

14. V zmysle § 232 ods. 3 CSP, lehota na plnenie je tri dni a plynie od právoplatnosti rozsudku. Súd môže v odôvodnených prípadoch určiť dlhšiu lehotu.

15. V zmysle § 232 ods. 4 CSP, ak súd uložil povinnosť plniť opakujúce sa a v budúcnosti splatné dávky a splátky, vykonateľnosť týchto dávok a splátok sa spravuje poradiť ich splatnosti, ak súd nerozhodne inak; súd môže rozhodnúť, že omeškanie s plnením jednej dávky alebo splátky má za následok splatnosť celého plnenia.

16. Citované ustanovenie § 232 ods. 3 CSP upravuje všeobecnú lehotu na plnenie tri dni, ktorá začína plynúť od právoplatnosti rozsudku, ktorá platí aj v tých prípadoch, keď ide o výrok na plnenie a súd vo výroku rozsudku neurčil lehotu na plnenie. Citované ustanovenie bližšie stanovuje podmienky vykonateľnosti rozhodnutia a tým zaručuje jeho vymáhateľnosť štátnou mocou aj proti vôli tých, ktorým sa v ňom ukladá nejaká povinnosť. Pomer právoplatnosti a vykonateľnosti rozsudku je pre prevažnú časť prípadov plnení vyriešená tak, že vykonateľnosť nastáva v trojdennej lehote na plnenie počítanej odo dňa, kedy rozsudok nadobudol právoplatnosť, len u rozsudkov predbežne vykonateľných, začína lehotu na plnenie plynúť už od doručenia v zmysle § 44 CMP (podľa ktorého rozsudky o výživnom sú vykonateľné doručením o ktorý prípad však v posudzovanej veci nejde). Určenie dlhšej než trojdennej lehoty na plnenie (tiež povolenie splátok podľa ods. 4 ust. § 232 CSP), patrí medzi procesné úkony súdu, ktoré zákon zveruje do jeho voľnej úvahy prostredníctvom čoho je súdu tak umožnené, aby sám a nezávisle od návrhu účastníkov uvážil, či je povolenie predmetnej výhody vhodné so zreteľom na pomery toho, ktorému sa povinnosť plnenia ukladá, na výšku prisúdenej čiastky, alebo na iné okolnosti prípadu. Zákon teda povolenie takejto výhody jednoznačne nepodmieňuje dohodou medzi stranami, ale povolenie splátok je plne v kompetencii konajúceho súdu a to aj bez ohľadu na návrhy strán.

17. Ustanovenie § 232 ods. 4 CSP teda umožňuje súdu rozhodnúť, že peňažné plnenie sa môže vykonať aj v splátkach, ktorá veta pokrýva všetky tie prípady, keď je plnenie už splatné, avšak vo výnimočných prípadoch môže súd rozhodnúť, že sa bude plniť v splátkach. Odôvodnenosť týchto prípadov sa bude posudzovať podobne ako pri odseku 3 cit. zák. ustanovenia. Zákon umožňuje súdu formulovať vo výroku svojho rozhodnutia tiež tzv. doložku cross default, t.j. že nezaplatením jednej splátky sa stáva splatným celý dlh.

18. Pri úvahách a možnom plnení v splátkach, je okrem pomerov na strane povinného subjektu (jeho platobnej schopnosti) vo vzťahu k výške priznaného nároku, potrebné tiež posúdiť, či prípadné plnenie nad rámec zákonnej lehoty troch dní by vzhľadom na okolnosti oprávneného subjektu (žalobcu), nebolo príliš ťaživým z hľadiska jeho pomerov na jeho strane a v konečnom dôsledku nemožno nevziať do úvahy tiež postoj žalovaného v spore, teda jeho (ne)ochotu plniť. Je teda zrejmé, že takéto rozhodnutie vyžaduje existenciu konkrétnych okolností každej posudzovanej veci, indikujúcich dôvodne k takémuto záveru.

19. V danej veci v konkrétnostiach žalovaný bol zaviazaný zaplatiť žalobcovi napadnutým rozhodnutím sumu 397,22 eur, s príslušným priznaným úrokom z omeškania vrátane priznania plného nároku na náhradu trov konania, čo mu súd prvej inštancie uložil zaplatiť v trojdňovej zákonnej lehote. Nepriaznivá životná situácia (tiež ekonomická) u žalovaného je zrejmá z toho, že aktuálne vykonáva trest odňatia slobody a nemá príjem. Podľa názoru odvolacieho súdu preto povolenie splácať dlh v mesačných splátkach po 20,- eur pod hrozbou straty výhody splátok nezaplatením čo i len jednej splátky, teda rozloženie splátok istiny na 17 mesiacov (čo je cca rok a pol) s následným doplatením

úroku z omeškania, nemožno považovať podľa odvolacieho súdu za neprimerané vezmúc na jednej strane do úvahy súčasné pomery na strane žalovaného spočívajúce v tom, že je aktuálne bez príjmu, pričom neprodukoval v konaní žiadne procesné obštrukcie, v princípe v priebehu tak prvoinštančného, ako aj odvolacieho konania nárok nespochybňoval, a na druhej strane postavenie žalobcu, ktorý je právnickou osobou, bankovým subjektom, a teda na jeho strane rozhodne nemožno hovoriť o vzniku ťaživej situácie v dôsledku skutočnosti, že by mu žalovaný prisúdenu (pre neho výškou nevýznamnú čiastku) mal splácať v 20,- eurových mesačných splátkach v časovom horizonte s pripočítaním úroku z omeškania do dvoch, maximálne o niečo viac ako dvoch rokov, ktoré vyššie uvedené konkrétne okolnosti indikujú dôvodne v prospech využitia aplikovaného inštitútu splátok dlhu. V posudzovanej veci odvolací súd stanovil splátku primerane výške prisúdenej sumy, ako aj s ohľadom na ďalšie okolnosti prípadu tak, aby táto bola vzhľadom na pomery žalovaného finančne zvládnuiteľnou a na strane druhej bez pochybností nezaťažujúcou samotného žalobcu, pričom samozrejme nemožno opomenúť ani sankciu, ktorá nastupuje pre prípad nedodržania nastaveného platobného režimu v podobe straty výhody splátok pre prípad čo i len jednej nezaplatennej splátky žalobcovi riadne a včas.

20. Odvolacie námietky žalovaného pokiaľ ide o lehotu plnenia, zohľadniac konkrétnosti posudzovanej veci, tak boli spôsobilé k zmeňujúcemu rozhodnutiu odvolacieho súdu podľa § 388 CSP.

21. Pokiaľ ide o vecnú správnosť dôvodnosti prisúdeného nároku na zaplatenie istiny, či trov prvoinštančného konania, v tejto časti rozhodnutie odvolaním dotknuté nebolo a dopad na správnosť rozhodnutia o trovách (ako závislého výroku) nemalo ani zmena lehoty plnenia, z ktorého dôvodu v týchto častiach zostáva rozhodnutie nezmenené.

22. Odvolací súd rozhodol o trovách odvolacieho konania podľa § 396 ods. 1, § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP tak, že nepriznal nárok na ich náhradu žalobcovi vo vzťahu k žalovanému napriek jeho prakticky ťažiskovému úspechu v odvolacom konaní, keďže mu preukázateľne trovy odvolacieho konania nevznikli.

23. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Trenčíne pomerom hlasov tri ku nule (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).